

Who

Alexander McQueen

Lady Gaga

Angel Haze

George Michael

Anohni

Ellen DeGeneres

MJ Rodriguez

Pet Shop Boys

Syd

Ryan Murphy

Nyle DiMarco

Janelle Monae

Kate McKinnon

Dominique Jackson

Ricky Martin

J. Alexander

Neil Patrick Harris

Jane Lynch

Dolce & Gabbana

Russell Tovey

Reinaldo Arenas

Lily Tomlin

Olga Pavelez

Jim Parsons

УДК 821.161.2'06-31
К47

Кладько Є.Ю.

Who R : Літературно-художнє видання / Є.Кладько – м.
К47 Горішні Плавні: ПП Олексієнко В.В., 2018. 56с., 2 іл.

ISBN 978-966-1698-32-0

“Who R”. Книга потрясаюча у своїй відвертості.
Безкомпромісна у своїй правдивості. Багатоаспектна – і кожен
з аспектів потребує окремого компліменту за
спостережливість, аналітичність. Книга болю... Книга
звинувачень за черствість і цинічність. Книга виклик.

(Криворучко В.І.)

УДК 821.161.2'06-31

ISBN 978-966-1698-32-0

© Є.Ю.Кладько, 2018

Метело Гусеник

Who

R

2018

...був вечір... була дорога... не та, якою їздять нововигадані велосипеди... а та дорога, коли ти йдеш власними слідами... коли ти їх втоптуєш все глибше... коли ти втоптуєш себе все глибше... коли ти самовтоптуєшся...

...був сигнал... їй було повідомлення... повідомлення було їй – і то було сигналом для мене... вона натиснула кнопку *пора*... вона натиснула вмикач... той вечір увімкнув мене... то був кулак, що вдарив по червоній кнопці і запустив всі снаряди...

...то була сирена індивідуального самознищення в інших світах... то була сирена глобального порятунку в світі індивідуума...

...дякую, Великий Лу, що спрацювала... що виконала важливу, для мене, місію... виконала, навіть не розуміючи того... дякую, що спрацювала по сценарію... бо якби ми домовлялися перед початком життя, про те, як то має бути – все було б саме так...

...дякую...

...коли настає час – ми знаємо... ми знаємо коли ми знаємо... є ключові слова... ключові знаки, які діють, як пароль, впускаючи нас в ті закутки розуміння, куди досі двері були замкненими... команди, які дають нам впевненість і сили діяти так, а не інакше, в той момент... створюючи таке середовище, де сумнівам не прожити і однієї тисячної секунди...

...я знаю...

...я увімкнувся...

...я розігнався, як ніколи... я розігнався на стіну... мене не хвилює, що буде опісля... мене не хвилює, що буде опісля, бо мене не особливо зацікавлювало те, що було до... можливо, я проб'ю те, об що бився головою все життя... а можливо, я розід'юсь об те, що не могло все життя пробити мене... яким би не був кінець – я готовий...

...я увімкнувся...

...це прощання...

...це прощання з моїми прощаннями...

...це кінець...

...це кінець моїх кінців...

...нарешті...

...решті...

Метело Гусеник

XXXXXXXX

...ті, хто мене знали, – були всього лише тими,
хто думав що зна' мене..

...ті, хто думали, що були мені друзями, – були
всього лиш' друзями тому, кого вони думали, що
знали..

..грубо? ...

...ті, хто мене пізнавали, – тікали...

...ті, кому мені доводилося бути другом, – поверталися в минуле... ставали дітьми, які тоді ще не мали страху... яким не доводилося грати за дорослими правилами в дитячі ігри... ті були собою і раділи... раділи, як цуценята...

...ті, кому доводилося бути другом мені, тому малому мені, який не боявся... тому мені, який грає в дорослі ігри за дитячими правилами... ті йшли... ті лишали після себе светри з рядків... ковдри з клаптів спогадів... роздруковані вікна на стінах моєї коробки, яка ставала для них могильною... ніхто не розділить могилу з тобою... ніхто не розділить з тобою могилу за життя... якщо життя – це вечірка, де вам довелося б робити вибір між кімнатою з однією людиною і кімнатою з купою народу... отож бо й воно... всі ми народжені бути щасливими... і я мала бути другом тому мені... я мала бути вічно тим мною... у того мене немає нікого, крім мене... у того мене єдиний друг – я... у того мене єдиний захист – я... у того мене єдина надія – Я... без нього немає мене... без мене не буде його... без нас не було б вас... без вас не було б мене, але був би він... тому він перш за все...

...більшість, з тих кого я люблю в цьому житті, скажуть: *до чого тут *ЦЕ*? *ЦЕ* ніколи не було причиною*... але ні з ким з них я і не почувався

настільки в безпеці і настільки вдома, щоб мати можливість...

...ті, хто про мене піклувалися і доростили мене до сьогодні, берегли мене, як метелика в сірниковій коробці... *ми тебе захистимо, але не вилазо... ми тебе погодуємо, тому нічого тобі показуватись...* ніхто не слідуватиме за метеликом, розганяючи перешкоди... і це в жодному разі не звинувачення... але моя вдячність не має бути моєю жертвою... а моя свобода не має бути вашим почуттям провини... так само, як і ваше щастя не має бути мені виправданням...

...тому...

...тому якщо я живий – я маю жити...

...я маю жити... з Вами...

...чи без Вас...

...ті, хто мене знали, – були всього лише тими, хто думав що знає мене...

...ті, хто думали, що були мені друзями, – були всього лиш' друзями тому, кого вони думали, що знали...

...грубо?...

...моя відвертість була завжди заточена краще за мої ножі... між правдою для мене і грубістю для вас точка межа... вірніше, моя правда, яка і є грубістю по відношенню до вас, і є тією самою межею...

...люди казали: *якщо ти не будеш робити те, що від тебе чекають, – що ти їстимеш?...* це мені казали люди, які роблять те, що від них чекають... це мені казали люди, які полюбили робити те, що від них чекали інші... дай Бог, щоб їхнє щастя і щастя інших співпало... вони не я... я не вони... я не знаю, що я їстиму, проте... я знаю, хто не їстиме мене!...

...люди казали, що я грубий... я грубий... і якщо я *б'ю*, то лише щоб перевірити: маска то чи ні... скажете: *сам носив маску*... не носив... я дозволяв їй на мене надягати, так само, як ніч дозволяє вдягати на неї костюм дня, коли ви вмикаєте світло...

...люди казали: *ЦЕ* не має значення*... лайно собаче не має значення, а *ЦЕ* – має значення завжди... ЗАВЖДИ!... незалежно від того, наскільки хорошими ви хочете бути чи здаватися... *ЦЕ* ЗАВЖДИ МАЄ ЗНАЧЕННЯ... не було часу, коли *ЦЕ* не мало значення...

ще не було часу, коли б я відчував, що *ЦЕ* не має значення... а зачасту – навіть ключове...

...люди кажуть: *я не проти*... але ти не проти до тих пір, доки ти з *ЦИМ* не стикаєшся... доки ти *не проти* брата-сестри-матері-батька-друга-ворога... бо коли доводиться бути *не проти* реальної істоти, тоді більшість стає *не проти* того, хто проти, аби тільки не бути тим, проти кого проти хтось...

...я не знано життя на смак, але я знано на смак цей світ... я не знано, як то бути щасливим, але я знано – як то щастя... я не знано, як то бути коханим, але я знано – як то любити... я не знано, як то бути з усіма, але я знано, що говорю не тільки за себе... я не знано відповідей, але я – питання...

...я – питання... а на питання відповідає лише терпіння... лише терпимість... у мене від терпіння позатерпали навіть невидимі тіла... я терпів кожен ранок, який бив мене по обличчю реальністю, як мокрили трусами... я терпів кожен день, де мені треба було йти на роботу розвивати чужих дітей, бо на своїх у мене не має права... робити роботу і свій внесок у світ, в якому у мене немає прав... платити податки тим і на розвиток і покращення життя тих, у кого є всі права... у кого навіть є права диктувати права мені... щовечора повертатися додому повз всіх вас, що триматимуться за ручки, за уста, за гаманці, за положення, за зади, за одне одного... проходити повз в

навушниках, бо тільки так мене там не ставало...
приходити в оселю і створювати щось більше за те, що
вже є... щось більше за те, що здатні розкусити всі ці
молочні зубки... більше за те, що здатні втримати ці
маленькі ручки... більше за те, що можуть
контролювати всі ці маленькі правила маленьких
людей, які страждають манією величчя... щось більше,
ніж може влістатися в коробочку... щось більше, ніж
розуміють в тих коробочках... щось більше ніж те, що
ви можете купити-продати-пропіарити-
використати... щось більше за те, що ви називаєте
життям... і зоночі *життя* мене накривало
мокрим радном... бо ще один день я програвав...

...всі ці обряди...

...всі ці традиції...

...все це свято життя... як ота рожева срано до
дня *ВСІХ* закоханих, де мені на кожному біг-борді
показували хлопчика і дівчинку... на біг-бордах, де мене
попереджали про небезпеку Евросоюзу через одностатеві
шлюби... де в кожному фільмі мені показували щасливу
нормальну пару... де він співа' про неї... вона співа' про
нього... і коли ти хочеш поспівати – нічого не співа' про
тебе... де мені показували світ прийнятних... світ, де для
мене немає нічого... де ти платиш податки, не маючи
права ні на що... де ти маєш робити все, не претендуючи
ні на що... де тебе не визнають... де тебе визнають тільки
як загрозу... де тебе визнають тільки як хворобу... де тебе

визнать тільки як обмеження... де тебе визнать тільки як заборону... де проти тебе протестують... де *таких* знищують... де *таких* переслідують... де тебе не забороняють, а просто не дозволяють... незнайоме відчуття?... незнайомий світ?... дивно, як для тих, хто прожив в ньому життя... ласкаво прошу до НАШОГО світу... до світу, де твоє самогубство – жити... де твоє самогубство – полегшення для решти...

...це моє самогубство... це те, в чому я найкращий... це метелик, який вилітає з мене після стільки років... це все, що розірве мене, як кульку, і звільнить ще більше повітря для того, щоб хтось міг вдихнути на повну, бо мені доводилось дихати, як псу... бо у пса і то було більше свободи, ніж у мене... це все, що після мене житиме... це все, що жило до нас... це все, що житиме і після вас... це все, для чого жоден з нас не потрібен...

...це те, що дасть можливість майбутньому зрозуміти, що немає чим пишатися в минулому... скільки б ми не намагались бути супер-героями... супер-цивілізацією... ми досі поводимося гірше за первісних людей... ми досі поводимося з собі подібними гірше, ніж будь-яка жива істота на Землі...

...я не знаю, скільки я проживу опісля... скільки я захочу прожити опісля... але я ж з роду драконів... я з виду феніксів... тому самоспалення – це для мене так

природно, як для вас народжувати... тому гори воно все
вогнем...

R

...я люблю його... я любив його... я хотів любити його... я не міг не любити його... я не міг не любити... мене били, а я все любив... мене били, а я ВСЕ любив... для мене насилля стало проявом любові... для мене насилля стало невід'ємним супутником любові... для мене насилля стало єдиною ознакою любові... для мене насилля було наслідком любові... для мене насилля то і була любов... я знав насилля... тому мені легко розпізнати любов...

...я любив його... я любив його тоді, коли мене били... я любив його, бо мене били... мене били, бо я любив його... мене били... мене товкли... життя товкло мене носом... вони товкли мене життям... така собі школа... школа життя... школа, де мертві вчать життю... де розкладені вчать дихати... де опарим, що виїв серце, вчить любити... де зогнили очі вчать віри... де червоплетіння вчать думати... де душа, що боїться відділятися від одягу, вчить мене моралі...

...я любив його... я любив його тоді, коли мене ще не було... я любив його ще тоді, коли його не було... ця любов була ще до нас... спочатку була любов... спочатку було не слово... спочатку було ціле, а за мить, коли зараз постаріло і від'єдналося, з'явилася любов... коли ми роз'єдналися - з'явилася любов... вірніше, ми роз'єдналися на любов... любов - це те, що між нами, доки ми не станемо цілим... доки ми не станемо нето...

...у когось першим було слово... у мене до слова був звук... а звук випередив рот... у когось тим словом було – Бог, у мене Бог не вміщався ніколи у слово... бо я не вміщався у слова, які говорили від Бога... у слова, які говорили за Бога... у мене першими були ми... а потім після великого вибуху стали я, він і любов поміж нами... поміж нами... любов стала поміж нами... дивно, як те, що нас зв'язало, потім нас і розділить... як наш зв'язок не може існувати в єдності... любов стала поміж нами... та я любив його...

...я любив... бив себе... любив бити себе... чи можна любити без частки бити... чому не можна лю-бути?... чому не можна лю-жити?... може, тому, що воно схоже на пап-лю-жити... чому любов – боротьба?... чому за любов б'ють?... чому треба лю-бити одних, щоб любити інших?...

...я любив, а мене били... мене били, а мене в мені і не було... мене вбивали і не могли вбити – мене в мені не було... з мене вибивали життя, а його в мені не було... його в мене не було... моє життя завжди подорожувало по інших... моя свідомість жила у вігвалі за горизонтом і видихала димові шарфи для Сатурну з трубки Миру... моя свідомість завжди жила за десятки років після зарази і чекала на тіло, що пробиралося крізь зарості зарази яких там вже нема...

...колись я навіть спробував любити іншого... я спробував... інший був іншим... інший лю... інший любив

те, як любив я... інший любив себе, коли він любив мене...
інший любив те, що я не б'ю... інший любив ідею того,
що у нього є кого любити... інший любив альтернативу...
я був альтернативною... він був альтернативною і ця
альтернативна ідея не була улюбленою для іншого...
тому мені довелося вдарити, щоб привести до тями...
іншому довелося вдарити, бо він був без тями... інший
любив себе, тому він вдарив мене... вдарив і зник... зник
перед тим, як вдарив... після слів *я люблю* має іти
лише одне слово... якщо слів більше – то любов до слів... зі
словами покінчено...

...тепер я люблю його... я завжди любив його... я
навіть не знаю, як то не любити його... мабуть, перед
народженням, то була єдина умова... мабуть, то навіть
перед моїм глобальним створенням була єдина умова,
бо інакше, я не розумію створення себе... сумнівна угода...
сумнівне задоволення... хто добровільно обирає
труднощі?... хто обирає бути об'єктом ненависті?...
об'єктом насмішок... мольбертом для синців...
палітрою принижень... щось мало бути більшим за
приниження... любов до нього – більша... любов до нього –
вища... вища за все... любов до нього – недосяжна для
інших... любов до нього – велична... вона звеличує мене
над всім... любов могла б... заради любові я міг би... міг
би бути... бути *підар*-Ом, *гомік*-Ом, *підарас*-Ом,
педік-Ом, *урод*-Ом вибачте *виродком*, і всяким –
трахом, всяким –сосом, всяким –йобом... а що

робить?)... слова не горобці... а я в зграї таких горобців
ріс... вчився... живу... я гніздо таких горобців... дах для
гнізд таких горобців... в дитинстві ми збирали мертвих
горобенят, що випадали з-під даху, і ховали їх у
пісочниці... мабуть, з тих пір горобці мене і люблять...
а хто любить горобців?... у кого улюблений птах
горобець?... не знано таких, але мабуть, у птаха-горобця
улюбленець – Я...

...улюбленець для неулюблениців... а для інших
підар, *гомік*, *підарас*, *педік*, *урод* вибачте
виродок, *твартока*, *голубий*, *збоченець* і всякий –
трах, всякий –сос, всякий –йоб... колись я б сам сказав
автору: *для чого все це писати? тільки книжку
зіпсував...*

...колись... коли просто доводилося йти далі...
проходити мимо... жити повз... коли повз... коли
просто доводилося вдавати... вдавати глухого серед
сліпих... німого серед дурних... немічного серед слабких...
відмороженого серед холоднокровних... прикидатися...
посміхатися... переводити на жарт...

...жаааааART)... жартівників було багато
завжди... завжди вистачало... вистачортіло... від малого
до старого... і всі жартували... веселилися... пам'ятаю,
як мені було настільки весело, що від сміху я не міг
навіть вийти з будинку... від сміху для мене стало
проблемою відкрите небо... мені хотілося замкнутості...

замкнутості з усіх сторін... замкнутості усіх ротів...
замкнутості усіх очей...

...колись я був би проти найменшої згадки про ці слова, не те, що їх увіковічення у книзі... книжка з подібним лексиконом для мене була б безповоротно зіпсованою... колись... та не тепер... бо кожним з цих слів вже зіпсоване життя... кожним з них мене перетаврували... це все я чув частіше за своє ім'я... за цим всім я забував своє ім'я... а найголовніше – його у мене і не було... всі ті слова, якими людство характеризує *нас*, мають негативне забарвлення... негативне забарвлення через чуже забавлення... жодного позитивного чи нейтрального... всі вони використовувалися як тавро... як образа... як вирок... як прокляття... як причина... як передмова для кожного, хто вдає із себе великого спеціаліста...

...всі тебе знатють... всі тобі ріжуть очі... всі тобі плетуть в спину... всі тобі розказують *що ти* і *як ти* і *як тебе*... всі діляться роздумами на тему... всі діляться фантазіями... всі чекають на твоє щиросердечне зізнання в злочині... всі чекають, доки ти почнеш виправдовуватися... доки ти, як то називають, вийдеш із шафи... перестанеш жити в Нарнії і вийдеш до простих смертних, розділити з ними реальність... але чомусь ніхто з них не увійде до тебе... бояться... ніхто з них не увійде, щоб вийти з тобою... бояться... ніхто з них не увійде, щоб всі побачили, як з таким, як ти,

виходять... бояться... як *такого* обирають... як *такому* надатись перевагу... бояться... не дарма...

...люди, які були мені друзями в темні періоди, – страждали від того, що були друзями *такому*, як я... людям, які були мені друзями тоді, коли мені перепало, – перепало не менше... хто звинуватить їх в невитримці?... я сам допомагав їм піти, щоб не відчувати своєї провини за те, що вони можуть постраждати в цій зоні бойових дій...

...а так, всі чекають доки ти вивернешся нутроцями, в той час, як стосовно себе ніхто не проронить і слова... зізнання створено тільки для нас... може, тому що мені завжди було байдуже *хто там*, *з ким там*, *як там*... може, тому що я ніколи не питав... може, тому що навіть коли розповідали, я намагався не вникати... бо всі ті походеньки, приколи, жарти – для мене табу у вашому світі... це концерт, на якому мені дозволено лише спостерігати... я маю лише хлопати... але я не з тих, хто хлопа!... я не хлопатиму тому факту, що те, що для вас розвага, – для мене неможливість, навіть якщо б то було питанням життя чи смерті... не тому, що я не можу, а тому, що не можете ви...

...вам дуже важко з цим змиритися... вам дуже важко, бо у вас були інші плани... інші плани на чуже життя... чому ви так боїтеся любові?... чому ви так

боїтеся чужої любові?... чому ви так боїтеся чужого щастя?...

...вам дуже важко *це* прийняти, бо як ви *так* житимете?... *це* ж не ваше... ви *так* не можете... ви *так* не будете... ваш світ *так* не буде... *так* світ буде не ваш... ви страждаєте... ви страждаєте доти, доки хтось на зразок Whoopi Goldberg не скаже: *якщо ти проти одностатевих шлюбів – просто не вступай в них...* і тоді якась частина подумає: *ттю, так а справді, чого я?...* а решта буде цитувати то, що сказав Arnold Schwarzenegger : *одностатеві шлюби можуть бути лише між чоловіком і жінкою*... не відчуваєте ідіотизму ситуації?...

...а ситуація ідіотська... всі чекають, доки ти вийдеш і зізнаєшся... і розкажеш, як то... і тикнеш пальцем... і розкажеш з ким то... щоб кожен міг висловитися... щоб потім кожен міг ділитися роздумами на тему... щоб кожен зміг ділитися фантазіями... але ніхто не буде підставляти свою любов під удар... ніхто не буде підставляти своє щастя під удар... а удари будуть, бо удари були завжди... все наше минуле побудоване на ударах... вся картина минулого намальована синіями і градієнтом їх вицвітання... вся картина минулого намальована кров'ю, а запах її випарів – вже складова нашого повітря... все наше минуле для нас не минуло... все наше минуле для нас і теперішнє... все наше минуле більшість тягне в своє

майбутнє... може, тому що майбутнього у нас не має бути... адже коли одностатева пара намагається всиновити-удочерити дитя – то *ненормально*, бо вони виростають з дитини *таке саме*... а коли батько кидає свою дитину... коли мати кидає свою дитину... коли дитину кидатимуть в смітник... коли дитину кидатимуть напризволяще – то *нормально*, бо то вчинок *нормальних*... бо то вже *буденність*... *звичне явище* в *нормальному* світі... то ж *життя*... ще не відчуваєте ідіотизму ситуації?... ні?))... ок...

...пам'ятато в дитинстві у мене була книжка типу *для хлопчиків*... прямо світоч у світ розуміння себе... в принципі все мені було зрозуміло до тієї книжки... а там окремим пунктом йшлося про таку хворобу, як любов до собіподібних))... я тоді сміявся... мабуть, лікар писав... так-от, книжка говорила від імені мабутьлікаря про те, що хлопці збираються в групи, дружать, проводять разом час, а потім таки проводять ночі і зустрічають світанки... тоді я сміявся... я озирався і сміявся... а де ж тоді хлопці?... а де ж дружні компанії?... а де ж приємне проведення часу?... ну раз цього немає, значить я не хворий... значить у мене якась інша хвороба... хвороба, яка називається здоров'я... хоча тоді всі навколо підпали під книжну категорію *збоченців*... всі, окрім мене... хоча я і до книжки не був хворим... а от книга запевняла, що це лікується... тобто, ви народилися котом і якщо вас

пролікувати ви зможете бути дельфіном... тобто, ви народилися неулюбленим горобцем, але після лікування ви зможете відкладати ікру... тобто, ви народилися зі здоровими ногами, а після *лікування* ви зможете спокійно користуватися протезами... ну це обнадіює... обнадіює тих, хто вважає, що *одностатеві шлюб*и можуть бути лише між чоловіком і жінкою*... обнадіює тих, хто кажуть, що то – вибір... я б навіть сказав: не вибір, а бажання... мабуть, я загадав таке бажання собі на день народження... кожна дитина мріє вирости в світі, який тебе ненавидить... кожна дитина мріє жити в світі, де вона не може жити... це ж такі перспективи...

...я не вибирав... я завжди був тим, ким я є, я просто не знав, що у вас з цим проблеми... що *це* ненормально для вас... якщо кожен з нас вибирає ким бути, тоді я не розумію, як ті, хто звинувачують мене в моєму виборі, могли зробити свій?..

...кажуть: *кожен з нас вибирає кого любити*... е ні... кожен з нас вибирає, кого терпіти... кому давати, а в кого брати... з ким бути... а не любити... а не любити ми не можемо... навіть ненависть – то небажання любити... ми не можемо обирати любов... бо вона була задовго до нас... бо вона нас обрала... бо вона є нашим наслідком... вона є нашим нащадком... вона є нашим праандрогеном... вона є нашим майбутнім андрогедоном...

...я його не обирав... він не обирав мене... він – то я... я – то він... якщо ваша рука від вас відмовляється – вас паралізує... якщо ваші ноги вам відмовляють – ви інвалід... якщо вам відмовляє ваше серце – ви зупиняєтесь разом з ним... разом з ним... коли ви відмовляєте собі – ви починаєте говорити про те, що ми завжди можемо зробити вибір... ви починаєте говорити про конверсії... ви починаєте співати своєму комаптозному мозку колискові для того, щоб заглушити душевні крики... якщо ви вибираєте – щастя вам на виборах...

...вам важко в то повірити, але мені пощастило... мені пощастило з ним... я його люблю... і ви його любите... але чого ж ви його не обрали?... чого ж він не обрав вас?... чого ж ви не обрали бути мною?... чого ж ви не зробили такий ВИБІР?... я б з радістю дивився на сліди своїх підштов на вашому обличчі і казав : *Бог тебе накаже*, годуючи свій глистострах... мабуть, ні... точно ні... я б не обрав таке буття... для чого бути пилком, якщо ти можеш бути хвостом комети...

...тому моя любов і незрозуміла... тому моя любов і лякає... ТИ боїшся, бо думаєш, що ТИ можеш бути носієм моєї любові... не бійся – ми ніколи навіть не зустрінемося... для ТЕБЕ, дальтоніка, я – веселка... для ТЕБЕ, оглухлого від шуму власного хаосу, я – ультразвук... не бійся... просто не закохуйся в мене... не обирай мене... бо я не відповім... я вже люблю його...

...я завжди любитиму його... бо я ніколи не переставав... я просто забував любити себе... я забував через голод... через біло... через спеку... через холод... через страх... скільки всього пропускаю через себе, що іноді забуваю власне ім'я... забуваю колір своєї крові... але любов до нього – це все, що я є... просто така вібрація... така нота... такий відтінок... такий смак... такий запах... такий я... така формула крові...

...ми всі однакові в тому, що відрізняємося... ми всі різні в наших схожостях... ми всі тягнемось одне до одного і завжди лишаємося порізно... ми завжди тікаємо одне від одного, лишаючись з'єднаними однією пуповиною... не бійся... не тікай... ТИ мені не треба... я не треба ТОБІ... мені не треба ТВОЄ... ТОБІ не треба моє... не тікай... ми все життя тікаємо... ми тікаємо, поки життя витікає з нас... ми ганяємося за собою... ми тікаємо від себе...

...кажуть, що ми родом з дитинства... ні... всі ми втікачі з дитинства... виштовханці з дитинства... нас вчили ходити, щоб ми могли самі з нього піти... щоб нас не довелося виносити з того палаточого гнізда – коліски фенікса, яке оточення підпалить повесні... тебе вчать, щоб ти ріс... вчать і мріють, що з тебе виросте або *класний мужик* або *класна баба*...

...з дитинства чув – *ти ж мужик!*... така собі мантра... афірмація... нагадування... вічний статус... не можна було плакати... треба було заковтувати

сльози, наче з тими кров мала затекти назад в тіло... і я думав: може, *мужикам* насправді і не боляче... може, у *мужиків* кров застигла... а в мене вона текла... вона просто хлистала з мене, наче мені було її дано з надлишком... а у мужиків, мабуть, не так...

...хоча *мужики* – вони сильні... як воли... вони все тягнуть... тягнуть... не знано, що саме, але тягнуть чи тягнуться... *мужики*, як воли... але колись в дитинстві я бачив, як різали волів... і з них кров текла... текла так, наче земля ніколи до того не пила... а тоді вона пила захлинаточись... якась тваринна спрага... кров текла... попри всю силу і непорушність – біло виселяв їх з їхніх тіл... і не було на тому шляху воскресіння і безсмертя... мабуть, все-таки болять... мабуть, все-таки тече... але колись в дитинстві йому казали: *ти ж мужик!* – і тому тепер він робить вигляд, що воно не болять... що він може все... що йому можна все і від того не болять... ні у нього, ні у того, в кого мало б боліти... його коліна тріщать... його колінні чашечки хрустять... він гнеться від тягара того обов'язку, на його ший... обов'язку відповідати образу *мужика*... він ламається під отим знаменням *ти ж мужик* – а... від страху того, що хтось може дізнатися про те, що йому боляче... що він живий... що йому важко... від страху, що хтось засумнівається в його мужиковості... він обмежує себе, щоб лишатися обмеженим... він грубішає, щоб грубішати... він набирає

вагу, щоб здаватися більшим і загрозовішим за свій страх.. загрозовішим для свого ж страху... він виношує той страх в собі, як вагітність.. коли страх стає важчим за бажання – він лягає на диван.. курачі ніжки вже не здатні тримати отой казенний дім.. і він потихеньку починає вrostати в землю... він же *мужик*... дивно, яка точка межа... якщо в тебе болить – ти *баба,* ні – *мужик*... якщо ти плачеш – ти *баба*, давишся сам собою – *мужик*... якщо ти виглядаєш трішки краще за мавпу – *мужик*, краще за *мужика* – ти *баба*... ми як меченосці – здатні змінювати стать)... ми всі транс... ми всі переливаємося від чоловічого до жіночого... ми вічний дисбаланс гармоній... ми вічна гармонія дисбалансу... але кожен *мужик* боїться, коли його називають *бабою*... а кожна *баба* таємно насолоджується, коли її називають *мужиком*...

...тим, хто *ні мужик ні баба* легше.. важче в світі *мужиків і баб*... але легше у своєму світі, бо там біль – це біль... сила – це сила... радість – це радість... для *мужиків* я – *немужик*... бо я не займаюся самогоном по життю, щоб не дійти до самовигону з нього... я *немужик*, бо я не роблю того, що роблять *мужики*... я ненавиджу насилля... може, тому що насилля приходило до мене з любов'ю... може, тому що я можу спробувати полюбити те, що вбиває... може, тому що я люблю, тому й не хочу терпіти насилля...

може, тому що я не хочу терпіти безсилля... я знаю, що насилля іде від безсилля... я знаю, що знезсилля наступа після черезсилля...

...якщо *мужик* – це той, в кому наша кров розбавлена спиртом, хто димить, кляне вашу матір, кляне вашого батька... якщо мужик – це той, хто *може і морду набить* і зна' як *достать бабок*, – я не мужик... до речі, дивно, як у суспільстві нормальним є, коли чоловіки б'ють одне одному пикси, а коли вони люблять одне одного – то огидно... коли жінки клянуть одна одну – це загальноприйнято настільки, що аж заводять декого, а коли вони дбатють одна про одну – це неприйнятно... ще досі не бачите ідіотизму?... ммм...

...відкрито таємницю...

...*мужики* – вони слабкі... вони тікають... вони ламатються... вони вмирають... спиваються... залежать... зриваються... вбивають... вони не розбираються... вони співають... вони глушать... вони глушать... вони глушать... вони кричать... вони покидають... вони користуються... вони використовують... вони грають роль... вони здаються меншими, ніж вони є... вони здаються... вони обмежуються... вони деградують... вони зажимаються... вони зажимають... вони слабшають, бо від них чекають сили... вони грають ту роль, яку їм відводять *баби*... якщо *мужика* ранили – йому боляче... якщо його вбити – він помре... він не падає на лапи... у нього немає суперздібностей... він теж з крові і

кісток... він теж живий і теж невічний... він теж відчуває... йому теж розбивають серце... навіть, якщо все вище перераховане він заперечує...

...для інших я *недобаба*... дивно, але зазвичай таке чуєш від тих, в кому жіночності набагато менше, ніж у вола... *мужик* – віл... *баба* – коняка... в *мире животних*... вічне змагання... мовляв: хто перший... я перша... краще я сама... чого я сама... чого я завжди перша...

...*мужик* – слабкість, яка боїться сама себе...

...*баба* – сила, яка сама себе і руйнує...

...добре, що я німужикнібаба... добре, що я ні з мужиками, ні з бабами... добре, що я сам по собі... добре, що я сам для себе... добре, що я сам... добре, що я люблю його... я люблю його попри те, що я чоловік, вирощений жінками... я люблю його попри те, що я жінка, понівечена чоловіками...

...дивуюся цій прив'язаності до своєї статі...

якщо ми повертаємося до газоподібного стану енергії, куди діваються ваші статеві органи... в такому разі треба було б домальовувати їх янголам... дивно, як люди моляться на образи безстатевих янголів і в той же час ненавидять безстатевих на Землі... народжені матір'ю від батька – не можуть бути тільки матір'ю чи тільки батьком... я не можу бути тільки інь чи тільки ян... я не можу бути тільки + чи тільки -... тільки біле чи тільки чорне... але світ – гра в

понарошку... давайте всі уявимо, що ІНАКШИХ немає... є тільки *правильні*... є тільки *достойні*... є тільки такі, які нам зрозумілі і тільки ті, які підпадають під суспільні теорії... під категорії, створені людиною... одного кольору шкіри... одного віросповідання... однієї орієнтації... одного зросту... одної ваги... одного кольору волосся... одного кольору очей... хахахпфпфррр...

...з дитинства я знав, хто я... я знав, що я... я просто не розумів, що те, хто я і що я – *ненормально*... що *не дай Бог кому про те дізнатися*... *не дай Бог кому такої долі*... але Бог все-таки дав... якщо ви вірите в Бога, то доведеться довіритися йому... ніхто не обирає життя-приниження... я обирав життя, а його перетворили на приниження... ніхто не обирає життя-кару... я обирав життя, а мене за нього каратють... ніхто не обирає життя-біль... я обирав життя, я приймаю біль, але я приймаю біль життя, а не біль через ваше ставлення до мого життя...

...для таких, як я, кажуть, є окреме місце в пеклі... що ж, після такого життя – ми до нього готові... якщо рай – місце, яке доводиться розділяти з тими, хто перетворював на пекло життя, то краще вже пекло... бо то вже буде не рай, а са-рай... всі ці *мужики* і *баби*, куди нам, газоподібним)...

...пекло – то пекло... все одно, – мій рай – пекло для більшості, а рай більшості – пекло для мене...
такий собі циклічний кінець світу... боротьба смертей...

...я не боюся смерті... але мене лякає недожиття...
я не боюся переходу... я боюся застою... застою, коли твоя мушля зростається наглухо... намертво...
заживо... і ти загниваєшся в своєму комфорті... ти вакуум всередині всесвіту, якому на тебе наплювати...
якому б на тебе наплювати... в кращому випадку...

...іноді я жалкую, що майя помилулися, і ми все-таки продовжуємо вбивати одне одного за життя...
вбивати одне одного *життям*... влаштовувати щоденно страшні суди живим... вічні репетиції апокаліпсису...
я не боюся кінця, у кожного він свій... у мого kota кінець світу завжди тоді, коли вмикається пілосос...
мабуть, у нас у кожного свій пілосос...

...з дитинства я знав, хто я... я знав, що я... а тепер життя йде на те, щоб зрозуміти знову те, що розумієш в дитинстві... діти ставлять питання не тому, що вони не знають... не тому, що вони не розуміють речей... а тому, що вони не розуміють, чому цього вже не розуміють дорослі... не розуміють процесу викривлення... не розуміють, як пояснити нам зрозуміле їм... не розуміють мови, яку вивчили ми, бо говорять мовою, яку ми забули... кажуть, що новонароджені дивляться на світ догори дригом... а потім їх зір *нормалізується*... може, догори дригом

дивимось ми... може, вони і є істина до того, як почують наші розмови... до того, як поживуть в нашій реальності і вдихнуть нашого передиханого-перепердженого всіма повітря... адже все життя люди вчать дітей правил... не свободи, а правил свободи... правил реальності... все ще ні?... не відчуваєте?... продовжимо тоді...

...люди вчать як застібати нашійник... як правильно засунути до рота кляп... як з ним жити... як шукати виправдання... як самообстругуватись... самообрізатись... самомонтуватись...

...дорослі вчать дітей правил, які самі вчаться порушувати... правил реальності, де сила – це слабкість, а слабкість видається за силу... де правда–неправда залежить від комфортності... де купа подвійно-потрійних стандартів... у нас у всіх має бути шизофренія, таке розгалуження особистостей... стільки гілок, що не розумієш вже, де те стебло... стільки варіантів себе для кожного і для будь-якої ситуації, що доки ми знайдемо отого себе оригінального, проходить ціле життя... ми плутаємо себе з комахами, що живуть в нашій корі... ми плутаємо себе з птахами, що сидять на наших гілках... ми плутаємо себе з їхніми гніздами... ми плутаємо себе зі снігом, що покриває нас взимку... ми плутаємо себе з плодами, які годують інших або просто падають непоміченими і

гниють біля підніжжя... перегниваючи і породжуючи нові гілки... нові розгалуження...

...ми так далеко від суті...

...освоюємо космос, не освоївши власної голови... саморозчленовані по чужих головах... освоюємо інші світи, не вміючи існувати у власному... співіснувати у чужому... шукаємо інші цивілізації, не вміючи контактувати із собіподібними... живемо в темряві космосу... живемо в темряві невідомості...

...ми переливаємося кольорами... судимо інших за їхнім кольором... судимо веселку за один колір, бо не визнаємо, що у нас обмежений зір...

...якщо у когось народжується дівчинка – їй купують все рожеве, якщо дівчинка виростає і любить рожеве – вона одразу тупішає в суспільства очах... якщо в когось народжується хлопчик – йому купують все блакитне... коли хлопчик виростає – у нього з цим блакитним будуть проблеми... якщо з нас здерти шкіру – ми всі будемо червоними... але чомусь я завжди чорне, що на фоні чорного – біле... я завжди біле, що у білому світі – чорне...

...колись мені сказали, що у мене душа темношкірого – і то був для мене найбільший в житті комплімент... мабуть, то єдиний комплімент, якому я повірив... то єдиний комплімент, на який я відреагував за життя... я настільки втопився від того, що мені-на мене-в мою адресу казали-кричали-

птовали, що я не вірю жодному слову... я не сприймаю слів... а тоді я повірив, бо я завжди так почувався... то моє найбільше бажання з дитинства, після крил, звісно... може, тому що я завжди тягнувся більше до жертв... до репресованих... до скривавлених... до тих, над ким знущались... я більше любив матір в синцях, ніж батька з ремінякою... дружба завжди міцніша, якщо зростаються шрами... якщо біль знаходить травми...

...говорять, що шрами прикрашають чоловіка... яка дурість... шрами прикрашають труп... Julia Roberts в одному з фільмів сказала про те, що серце – це компас, а обличчя – карта пройденого шляху... наші шрами, це всього лише наші оцінки в щоденнику... наші оцінки за щоденно... справедливі чи ні – така вже система освіти...

...зі своїми шрами я нарешті в мирі... мої шрами – моє покарання... мої шрами – моя винагорода... мій аванс... моя премія... мої вірші... моя музика... складові моїх пісень... мої танці... мої картини... мої мрії... сліди життя... моя ціль – прожити життя так, щоб ніхто його не доживав... прожити це життя на знос... прожити це життя до дірок... і кожную з них прожити до зцілення... адже скільки ж вас приходить напиться з наших ран... з наших животочучих ран... ми вам треба... без нас ваше життя прісне... я сміюся, коли гомофоби вдягаються в

одяг, створений об'єктами їхньої ненависті... я сміюся, коли *круті мужики* витрачають мільярди на створені *немужиками* твори мистецтва... і це лише сніжинка на айсбергу... я сміюся з ідіотизму ситуації, який ви досі не відчуваєте... я сміюся з вас – бо ми вам треба... бо без нас ви не можете... цей світ народжено чоловіком і жінкою... а прикрашено *такими*, як я... облаштовано *такими*, як я... цей світ зцілюється завдяки *таким*, як я... ви боїтеся покидати цей світ через те, що в ньому створємо ми...

...тому завжди, коли ви розпалюєте полум'я, готуйтеся до пожежі... ми легкозаймисті, і якщо ви розпалюєте полум'я, краще вам любити смажене... якщо ви розпалюєте вогнище, краще б вам личили опіки...

...були ті, хто обпікалися... ті, кого я обпікав... але потім я плакав через те, що мені шкода тих, кому я завдав болю... своїх ворогів я починав любити після того, як я їх перемагав... тоді мені хотілося ними опікуватися... я починав їх любити в момент їхньої найбільшої ненависті до мене...

...але коли ти живеш в ненависті світу до себе – все, що ти вчишся, – ненавидіти себе... коли біль – це все, що спричиняє тобі цей світ – рано чи пізно тобі починає це подобатися... ти починаєш підігрувати... ти починаєш робити цю роботу за інших... до моменту, коли ти вже не витримуєш... коли ти не знаходиш

позитивного моменту буденності... тоді ти або вирушаєш на пошуки темної сторони місяця, або кінчаєш із собою на світлій...

...все життя я намагався знайти таких, як я... когось, хто б не те що не звинувачував, а просто не зважав на це... тому нам всім доводиться заклячувати рота... відгризати язика... заскобувати уста... просто бути... просто не заважати... просто не турбувати... просто не давати навіть натяку на те, що ми можемо робити таке і отаке... вдавати, що нас нема'... адже нас нема', доки ми не заявляємо про наше існування... а ми не заявляємо про наше існування, доки даємо такі відповіді, які від нас чекають... доки підігруємо... доки нас влаштовує роль заднього плану... доки ми погоджуємося з роллю заднього плану у власному житті...

...дивно, як в момент, коли ти вирішуєш з'явитися, — тебе не стає в житті більшості... це так смішно... це не було б так смішно, аби не було так сумно... а з іншого боку, це не було б так сумно, якби не було так смішно... тобі кажуть найприємніші слова, що тобі доводилося чути в житті, а потім... а потім ти цих людей більше не зустрічаєш... більше вони з тобою не спілкуються... і це ще позитивний сценарій розвитку ситуації... більше вони тобі не зустрічаються... і озиратись, ти розумієш, що все, що в тебе було в житті, — тимчасове... все, що тобі

здавалося справжнім, – надумане... люди жертвують частинами життя, дружбою, любов'ю, родинними зв'язками, всім – просто, бо їм некомфортно в світі, де ти... де ти – ти... де ти можеш бути щасливим... де у тебе з ними рівні можливості... їх хвора уява одразу малює в голові скажену оргію з тобою в головній ролі... їх хвора уява малює їх самих в епіцентрі тієї оргії, де ти в головній ролі... та ти, може, ніколи б і не подивився на цю людину під таким кутом, а от вона вже зробила це за тебе...

...тебе просто стирають... ти просто зникаєш... і тоді розумієш – все життя було витрачено на людей, які отак просто від тебе відмовилися... для яких ти не заслуговуєш на своє життя... на своє щастя... на своє... розумієш: все життя було витрачено на людей, для яких ти не заслуговуєш на чесність... та що там – навіть на прощання... для яких ти – дискомфорт... які отак просто вирізують тебе з фото... отак просто вирізують тебе зі свого життя... не має значення, наскільки ти гарна людина... *гарні люди – так себе не ведуть*... *гарні люди* *такого* не роблять... *гарні люди* не *такі*...

...і з тих пір тебе починають судити тільки за *цим*... всі твої рішення і всі твої вчинки, за їхнім розумінням, мають бути спричинені твоєю *отаковістю*... твоя думка – не дуже тепер вагомий аргумент, бо як сказала Фьокла Толстая про Сергія

Сосєдова : *Посмотрите на него... Да что он понимает в любви и отношениях*... й справді, куди ж нам... куди ж нам, зеленим, щойно з вогню і води... куди нам до ваших мідних труб ?...

...я шукав когось, хто б дав мені, нормальному, відчуття нормальності... втопився бути маломотом, що вдає з себе опосума... хотілося бути вільним... хотілося помилятися... бо вчився все життя бути ідеальним, знаючи : коли вийдем на вулицю, кожна деталь стане приводом для слів у спину... говориш собі, що патякатимуть все одно, але принаймні ти не даси приводу знову приколупатися... ти обдумуєш кожен крок... кожне слово... і чим більше ти стараєшся – тим гірше виходить...

...у мене не було таких людей... у мене не було таких орієнтирів... мені довелося себе ростити самому... мені довелося виховувати себе таємно від батьків... мені довелося перевиховувати себе... переховувати себе... постійне перепоховання...

...це наче ти виростаєш з врослим у шкіру пір'ям, що так і не вилізло на поверхню... що росте під шкірою вздовж... це наче твої зуби не прорізувалися... це наче кістки твоїх кінцівок так і не знайшли рукавів рук і штанин ніг... наче голова так і не вдягнула череп... ти терпиш цей вічний дискомфорт, адже поряд всі щасливі, що ти такий... ти терпиш... терпиш... все, що ти вмієш, – терпіти... терпіти чужу нетерпимість...

ти терпиш друзів, які поливають брудом тобіподібних...
ти терпиш плани батьків на твоє життя...
очікування рідних... терпиш обмежених вчителів, яких
роки зайли, як пошкоджену платівку... ти терпиш
чужу тупість... чужу недосвідченість... чужу
псевдоавторитетність... ти терпиш роботодавців, які за
таке звільняють... ти терпиш мистецтво, яке
затиснуло головою в тисках суспільством, в якому
таке – не прийнято... ти терпиш світ, в якому
таким, як ти, місця не відведено...

...терпиш, доки не затерпнеш... а потім ти
починаєш вгризатися в себе і вигризати те пір'я...
вигризати і спльовувати цілі шматки свого м'яса... ти
розумієш : тобі тепер не літати... але на той момент
тобі байдуже, бо для тебе той біль – дорога або до
полегшення або до смерті, що і є свого роду
радикальним полегшенням... твої перерозвинені пальці
проривають шкіру і вилазять на поверхню... ти занадто
більший за свою шкіру... тепер, коли ти в ній не
поміщаєшся і ти звільнився, ти розумієш : вона всього
лише, як плавочки на тобі... ти скривавлений...
пошматований, але ти – вільний... ти голый, але тобі
вперше в житті не соромно... ти кричиш від болю, але
ти щасливий, як ніколи досі... ти, як новонароджене
дитя, що ще не встигли обтерти... не кожен спішить з
тобою сфотографуватися... не кожен спішить з тобою
познайомитися... навіть батьки зачасту

відмовляються від зановонароджених, що там говорити про решту... можливо, тебе віднесуть одразу на смітник, як уже прийнято... але принаймні, то буде не більший смітник за той, де тобі довелося жити до цього... якщо маленькі щури там виживають – виживеш і ти... бо тепер ти в повний розмір... тепер ти в повний зріст... тепер ти в своїй повні... тепер на своїх двох ти вище за тих, хто літа між твоїми ногами... тепер ти на повні груди... тепер ти на весь голос... тепер ти увесь...

...але до цього прориву ти намагаєшся знайти тих, на кого хотілося б рівнятися... гарантію, що біль невічний... що біль немарний... намагаєшся знайти тих, за якими хотілося б йти... на яких хотілося б йти... особливо, коли йдеш наосліп, бо очі випікає біль... бо очі випікає сором... коли йдеш наосліп в прагненні довіритися... а це важко, бо багато хто зі своїх підігрує *прокурорам*... мені шкода... мені шкода тих, хто блукать, як сліпі кошенята... мені шкода тих, що ведуть себе, як останні суки в пошуках крихт...

...шкода...

...мені шкода, що нам вказують, кого ми маємо любити... до кого ми маємо відчувати потяг... з ким ми маємо зв'язувати життя... що ми маємо робити за зачиненими дверима... як проявляти любов... мені шкода за відчай... мені шкода, що для суспільства наша любов тільки у написах на дверцятах міських

туалетів... мені шкода, що єдине місце, де у нас може бути взаємність без страху, – порнографія... мені шкода, що наше життя знецінюється до купюр... мені шкода, що наша гідність знецінюється до купюр... мені шкода, що ми робимо такий вибір... мені шкода, що вибір невеликий... мені шкода, що вибір нестерпний... мені шкода, що *нормальних* судять по обличчю, а *ненормальних* по карикатурах... мені шкода, що коли нам не дозволяють бути більше, – ви погоджуєтеся на менше... мені шкода, що ви вдягаєте ці роби злочинців і відсиджуєте чужий строк... мені шкода, що ви скидаєте роби заради камер... мені шкода, що у мене не було досяжного прикладу... мені шкода, що у більшості з нас немає прикладу, в той момент, коли всі ми тиняємося в пошуках Полярної зірки... ми шукаємо сестер-братів-батьків... ми шукаємо ЛЮБОВ... ми шукаємо любов на сайтах... ми знаходимо відчай... ми шукаємо ЛЮБОВ... ми шукаємо рівень... ми шукаємо приклад... всі ми шукаємо дім, а не кімнату по годинно... зберіться вже... кожен має право на вибір, але важко зробити правильний, якщо немає чим писатись... важко любити те, що приносить лише біль... важко прагнути до чогось, якщо воно приносить лише розчарування... я хочу з гордістю належати до... з гордістю стояти за... а не постійно відбиватись через те, що наше стадо судять по одній вівці.. через вовків у овечій шкурі... через те, що нам дозволяють лише

помиллятися... всі ми в пошуках... хто я, щоб судити, – лише той, кого судять по решті... кого судять, бо я, як і всі, просто шукаю ЛЮБОВ...

...я шукав ЛЮБОВ, бо втопився від насилля... від власноручного насилля над собою... від звичного нашийника... який був мені за поводиря... від звичного намордника... який був мені за обличчя... від кнута... який був мені за орієнтир... від того, що в цьому соціумі я – скотина... я навіть не уявляв можливості іншого життя... я не уявляв себе на місці інших, бо я займав своє з горем пополам... я не уявляв... не смів уявляти...

...звук до життя в страху і соромі... це як в грі Sims Medieval, де в церкві треба підтримувати рівень страху прихожан... мабуть, тому, в деяких країнах, *це* і досі карається смертною карою... *це* є одним з найбільших злочинів... тебе просто вбивають за любов... тебе просто вбивають за життя... мовляв, не треба було народжуватись... у нас *це* не злочин, але смертною карою були покарані за *це* мільйони... смертна кара чи просто недозвіл бути – ось тобі червона і синя пігулки в нашому 3D...

...страх і сором... страх, що ти осоромиш... сором від того, що страшно... страх від того, що *Бог покарає*... сором від того, що *Бог все бачить*... дивно, як ми всі вірили чужим словам про Бога, знатичи більше за решту з самого початку... дивно, як ми всі

віримо словам про Бога... словам тих, хто ніколи не чув його голосу, але з якогось дива вважає, що він звучить саме так, як їхній... і ми віримо... ми перестаємо знати себе і слухаємо інших... ми зроцуємо в собі сором... ми згодовуємо себе страху...

...Луїз Хей говорила про ідіотизм того, що у Всесвіті, який не можуть навіть приблизно виміряти, ми живемо на піщинці і думаємо, що хтось там нагорі, у тій безкінечності спостерігає за нашими геніталіями))... звісно, мають бути якісь кілочки, які на повній швидкості завадять падінню в прірву... які завадять хоч на час, доки ми вчимося розпізнавати прірву... але якщо те падіння – те, що тобі треба, ти не маєш бути покараний ще зверху...

...хтось завжди має бути винним... на комусь завжди має бути провина... провина за ВІЛ... провина за наркоманію... за збочення... за порнографію... за деградацію... за деморалізацію... але блядь, як я задовбався відповідати і розплачуватися за все, до чого я не маю стосунку!..

...я втопився розплачуватися за все, до чого я не маю стосунку... я втопився розплачуватися за все, до чого я маю стосунок... я втопився від того, що кожен суне носа у мої стосунки... я втопився розуміти кожного... я втопився входити у становище всіх... я втопився шукати всім виправдання... я розумію, що вся ваша проблема в незнанні даної проблеми... але ваше

незнання – ваша проблема... ваша звичка... звичка до життя за нас... коли ми говоримо про щось для себе, ви це сприймаєте, як щось особисто для вас... коли ми починаємо говорити про щось особисте, ви це сприймаєте як особисто ваше... ви приміряєте на себе наші життя, наші шкури, наші черепи, наші серця і робите висновок : якщо то не для вас – то ні для кого... але воно і не було для вас з самого початку... мабуть, досить світу стояти навколо вас... пора йому почати обертатися навколо себе...

...я не говорю, що кожен суспільно прийнятний – обмежений... ні... суспільноприйнятні живуть в обмеженому суспільстві для того, щоб лишатися прийнятними в ньому... суспільноприйнятні приносять жертви страху, щоб не стати жертвою... суспільноприйнятні живуть в страху... ви всі боїтеся риб, що вийдуть на вулиці... ви боїтеся птахів, що заселять дно... ви боїтеся ссавців, що заповнять небо... ви боїтеся самі себе...

...раніше говорили про природний відбір – тепер я говорю про неприродний... вірніше, про вибір не бути природним... про вибір бути неприродним... про вибір вибору... про неприйняття прийняття...

...хтось завжди має бути винним... і як же це зручно... як зручно звинувачувати тих, у кого не має права голосу... це наче гра, коли потрібно бити крота по голові молотком... головне встигати... якщо ти

вилазимо з нори – тебе б'ють... набагато зручніше сидіти в нірці і дозволити решті срати поверх твоєї нори... потім скажуть *кроти порили*... дуже зручно звинувачувати тих, хто не може захистити себе... хто не має права захищати себе... але хвороби і залежності не обирають ні за статтю, ні за кольором шкіри, ні за віросповіданням, ні за фотогенічністю, ні за музичними вподобаннями... але так зручно звинувачувати))...

...я проти насилля... я проти насилля над любов'ю... я проти любові через насилля... проти любові за рахунок насилля... яким би воно не було : психологічним-фізичним-соціальним-сексуальним... не можна змусити любити щось, тільки тому, що решту любити заборонено... а! перепрошую – *не дозволено*... і я говорю не про секс...

...а якщо говорити про секс... якщо говорити про спально кожного з вас, то так зникнуть всі проблеми... адже так повилазить весь пригладжений пушок на рильцях, всі ріжки, всі хвости і клики... виманюючи когось з їхньої шафи, не забувайте про старанно розвішені скелети у власній... зазираючи під чиясь ковдру, не забувайте про ноги, що стирчать з-під вашої... бо запевняю вас: щоразу рівняючи мене по собі, ви ризикуєте програти... ризикуєте, що в порівнянні з вами я виявлюсь просто непорочним святим...

...я ніколи ні з ким не зустрічався... я ніколи не був на побаченні... ніколи не тримався за руки... ніколи не спостерігав в обіймах захід сонця... я ніколи не танцював повільного танцю з коханою людиною... я ніколи не цілував... і слава Богу, що при такому розкладі – не цілували мене... я ніколи не засинав з кимось і не прокидався поряд з кимось в тому розумінні, в якому ваша уява змальовує таких, як я... я ніколи не був у стосунках... але я любив... я не вірю у взаємність... Бог свідок, це найбільше, у що я хотів би вірити, але я занадто багато часу провів серед вас, щоб упевнитись: її нема... її нема, бо її і не було... її не може бути серед тих, хто не розпізнає любов... хто проти любові...

...я любив... мене любили... але це ніколи не співпадало... мене тягнуло до людей... людей тягнуло до мене... люди тікали від мене... я тікав від людей... але я відчуюю відповідальність за тих, кому я не можу відповісти взаємністю... за тих, хто пропонував мені своє вирване серце, але мені воно не належало, і тому я хотів завжди впевнитись, що те серце приживеться назад... що людина виживе в тій любові...

...були випадки, коли чиясь любов мене лякала... були випадки, коли чиясь любов мене вбивала... коли неможливість любити вбивала... але я ніколи не користувався слабкістю люблячих людей... я відчував провину за те, що приношу людині страждання... але

більшим стражданням було б брехати... аби всі, хто
западав мені в серце, вели себе так по відношенню до
мене!... може, тому я вів себе так, бо інші вели себе зі
много абсолютно протилежно... тож, якщо після всього
цього я – *підар*, *голік*, *підарас*, *педік*, *урод*,
вибачте, *виродок*, *тварюка*, *голубий*, *збоченець* і
всякий –трах, всякий –сос, всякий –йоб... якщо після
всього цього я деградую... якщо я – хворий... якщо я –
обмежений... якщо я всі ці звинувачення, хто тоді в
порівнянні зі мною

ВИ?...

* * *

...я – натурал, бо я створений природою...

...я – гей, бо я любив-люблю-любитиму його...

...я – лесбіянка, бо з мене вона краща, ніж з нього

він...

...я – транс, бо я він завдяки їй...

...я – пансексуал, бо ви для мене асексуальні...

...я – бі, бо це не Шекспіру вирішувати...

...Я – Я...

* * *

...я – світлий, бо живу в темряві...

...я – темний, бо таке вже світло мого дня...

...я – чорний, бо у мене темношкіра душа...

...я – чистий, бо мій автопортрет – чистий

аркуш...

...я – брудний на білосніжному фоні ідеальності...

...я – білий – бо це світ дальтоніків...

...я – жовтий, бо я ріс на азійських казках...

...я – червоний, бо я наче останнє плем'я, що

догорає в соромі...

...я – коричневий, бо сонце маскує ваші шрами...

...я – зелений, на мені просто не росте листя...

...Я – Я...

* * *

...я – мусульманин, бо я створений Богом...

...я – християнин, бо захищений Богом...

...я – буддист, бо я призначений Богом...

...я – іудей, бо я можу розраховувати тільки на Бога...

...я – атеїст, бо Бог, створивши мене таким, розраховує тільки на мене...

...я – інопланетянин, бо не можу розраховувати на інших...

...я – диявол, бо мене проводжато в пекло...

...Я – Я...

* * *

...я – божевільний, бо я завжди мав рацію...
просто росту поміж кривих дзеркал...

...я – невиліковно хворий, бо життя – це гра на поразку...

...я – інвалід, бо латочки руки і ноги, я мушу користуватися протезами, щоб інші здавалися повноціннішими...

...я – здоровий, але мене називають чумою нового століття...

...я – аутист, бо я ніколи не буду частиною соціуму, який змушує мене проходити через це знову і знову...

...Я – Я...

* * *

...я – матю руки, але мені дозволяється
накладати їх тільки на себе...

...я – з ногами, але не всі шляхи мені відкриті...
я простою...

...я – без серця, бо той, кому я його віддав... а хто
зна', що той, кому я його віддав...

...я – порожній, бо так мені говорить чорна діра
на місці серця...

...я – переповнений, бо всі ми отримуємо те, на
що заслуговуємо (єдиний момент : дехто почав
отримувати авансом)... прийшов час поділитися...

...Я – Я...

* * *

...я – сліпий в довірі...

...я – глухий до дурних...

...цього разу я – не німий...

...я – дурний, який розуміє більше за більшість...

...я – розумний, який помиляється...

...я – проблема... я проблема, яку не вам
вирішувати...

...я – проблема, з якою доведеться змиритися...

...Я – Я...

* * *

...я – повний, бо всі до мене були худі...

...я – худий, бо всі довкола думать, що вони товсті...

...я – лисий, бо вам треба час, щоб звикнути...

...я – кучерявий, бо вони просто змушували мене тримати себе міцно затагнути в косу...

...я – високий, бо я не бачу своїх ніг...

...я – низький, бо я учень...

...Я – Я...

* * *

...я – тварина, бо я себе з ними асоціюю...

...я – людина, бо у мене є свідомість...

...я – надлюдина, бо я не виправдовуюся слабкостями...

...я – недолудина, бо для людей я завжди недостатньо щось...

...я – людина, не прийнята людьми, бо ЦЕ має значення ЗАВЖДИ...

...я – людина, не визнана людьми, бо ЦЕ має значення ЗАВЖДИ...

...я – людина, недооцінена людьми, бо звідки вам було знати)...

...тепер ви знаєте...

...запам'ятайте...

...Я – Я...

Автор і оформлення – Кладько Є. Ю.

<https://fenikzone.jimdo.com/>

<https://fenikzone.jimdo.com/fenik-z-inking/>

<https://www.facebook.com/valentina.ivanivna.1>

<https://litgurtok.jimdo.com/>

<https://www.facebook.com/groups/290536647737141/>

<https://www.facebook.com/metelogsenuk>

https://www.instagram.com/metelo_gusenik/

Метело Гусеник

Art4Change

Fenik_Z_One

СТЕЛО
УСІВНИК

М_Істерія

*...Ми знайомі з тобою завжди:
відколи зі мною твої тексти,
відколи три крапки – надія,
що це не кінець розмови,
метафори і гіперболи –
густина генію в твоєму
імені виправдана,
оправдана,
правда...
наче з пра-пра...*

Ольга Павелець

*Це не література.
Це архілітература – наступний
шар піддається розкопкам лише
після бережливо знятого першого.
Її треба читати не вздовж, а вглиб.
Чорна книга – суцільний організм.
Суцільний афоризм.
Суцільний транслогізм.*

Марія Левковська Рахмун

СТЕЛО
УСІВНИК

Художнє видання
Метело Гусеник

«Who R»

Цикл есе
(українською мовою)

Автор і оформлення - Є. Кладько
Редактор - Криворучко В.І.

Indya Moore

Michael Sam

Rosie O'Donnell

Linda Perry

Freddie Mercury

Matt Bomer

Sarah Paulson

Chris Colfer

Sam Smith

Adam Lambert

Jodie Foster

Troye Sivan

Billy Porter

Angelina Jolie

Elton John

Wentworth Miller

Duncan James

Sia

Oscar Wilde

Ellen Page

Kristen Stewart

LP

Cynthia Nixon

Ferqie

...ГОСТЬОВА КНИГА...

Присвячено ТОБІ, не залежно від того
скільки ТОБІ...10...16...27...69...+... ТОБІ без статі...
ТОБІ без кольору... ТОБІ без імені... ТОБІ без віри...
без прав... без голосу... ТОБІ, якщо ти почувашся
вдома як в гостях... якщо ТИ почувашся у
власній шкірі як в гостях ... якщо ТОБІ говорять
почуватися як вдома... якщо ТОБІ нагадують, що
ТИ в гостях... якщо ТИ вічний гість... якщо ТИ
вічна гостя... якщо ТИ в світі, де для ТЕБЕ немає
нічого – ця книга спеціально для ТЕБЕ... якщо в
ТЕБЕ немає дому, ця книга – перша цеглина... Я не
знаю ТЕБЕ, але Я знаю СЕБЕ... тепер і ТИ знаєш
МЕНЕ... отже ТИ вже не сам... отже ТИ вже не
сама... а отже не сам і Я...

15:07

04.07.18

Детство
Сусенки